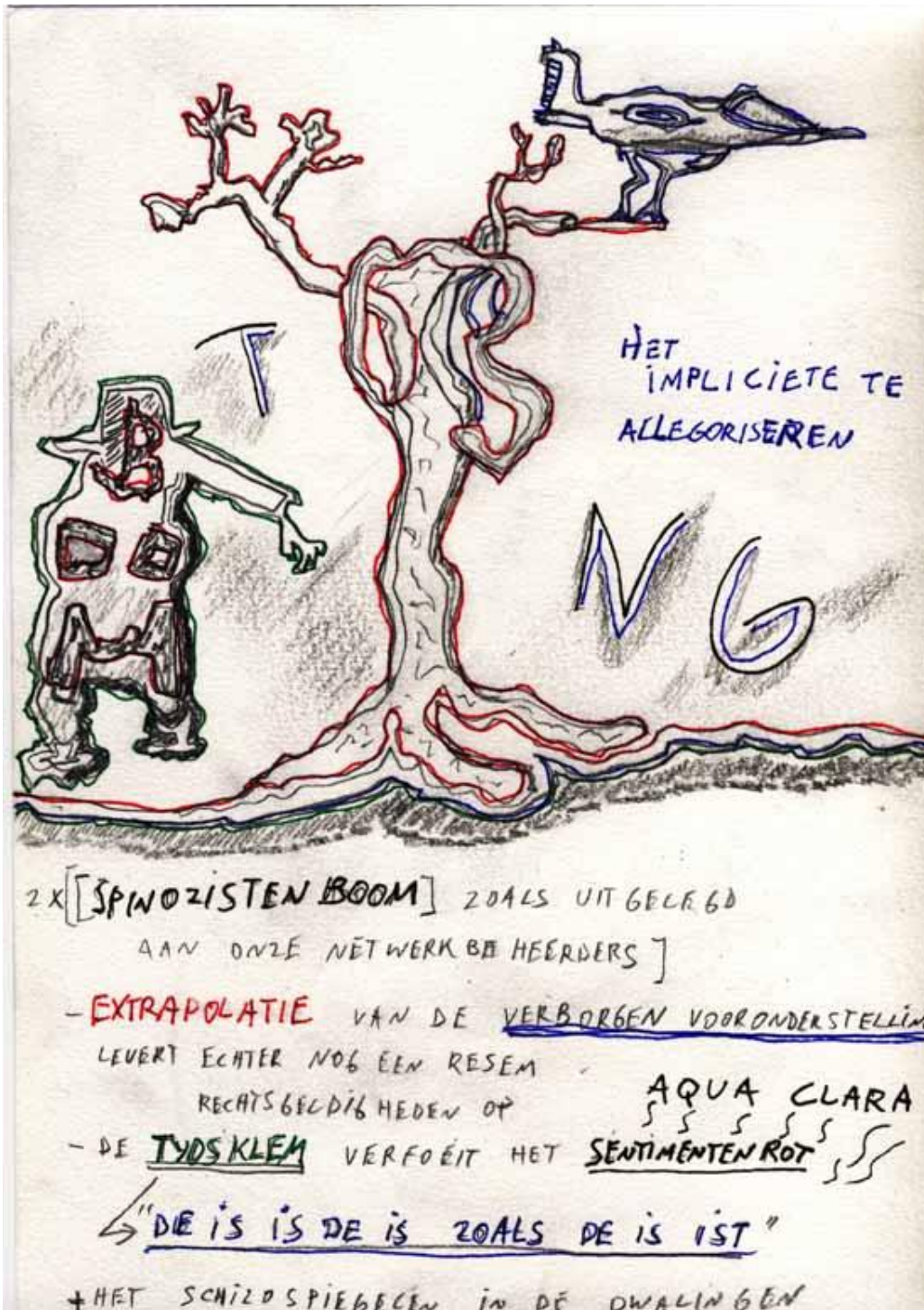

Over Spinozistenbomen en de Haken Simondons

Bon. Waar zaten we? Laat ons effen tijd kruisen.

1.

Terwijl het gehele verzamelte als een Marieke platgaat voor de ingebeelde onbevleete ontvangenis (heel Rome loopt aan de tentpoorten te geil, de eerstvolgende die voor zijn - we schrijven 2007 dus dat maakt $(15/2)/2$ plus 7 sec = **3min 52 sec** onsterfelijkheid aldaar aan de poortfrutsels hangt te kwijldrukken, heeft in de groeven van zijn voorvellen de merknamen der neo-satanische sponsors gekrast),

verzuchten de **Scriptori Nati Post-Brouillardi**:

"vooruitgang is in dit mollenwerk het Lichtend Pad naar

- het verblindend witte der koplampen (net voor de rijwielen ons pletten op het zomers smeltglanzende midden-macadamse
- het reine roestvlak der oplichtende spade (net voor haar blauwglans ons de mollenkopjes tuinmatig egaliseert

)).

De **SNPB**'s staan stijf van het gelijk, maar we moeten niet rond de bloedpotten draaien:

- een vogel is geen kat
- een mug is een mug
- de is *is* de is (zoals de is *ist*) (*my emphasis*)

DE IS IS DE IS (ZOALS DE IS IST)

DE 'ADEQUATE ORDE'

DENKEN = UIT GEBREIDHEID

- & ONZE VERWARDE PERCEPTIE

IDEA

CUPIDITAS
APPETITUS

DE GEEST

IS

HET LICHAAM

DE VOORSTELLING VAN

ONTOLOGISCH MONISME
+
CONCEPTUEEL DUALISME

ISOMORFISME
IN HET PARALLELE

STARTEN IN HET
BUITEN IS SIBE

DE SIMONDOU-HOOR

INDIVIDUATIE PROBLEEM

ZELFSTANDIGHEIDSGRADATIES

INDIVIDUUM (ENKEL)

WEEKBAARSTIGHEIDEN

QUATEM
QUATENUS

VOLUNTAS

MENTALE WIL

CONATUS

HET STREVEN OM IN HET EIGEN ZIN TE
VOLHAARDEN

X ET. III, 519

2.

Dat laatste (*De is is de is (zoals de is ist)*) is een uitspraak typerend voor de **Orde van het Adequate**. We dienen immers ten allen tijde te **Starten in het Buitenissige**. Huh? (hoe)

Wel, neem daartoe uw telraam bij het **Menu Start**, kies **Alle Programma's** en Daarin de **snelschieter** naar **Buiteniss.exe**, dat zich bij een standaard installatie evenredig heeft verspreid onder de overige infecties. Normaal zou er zich een tafereel als volgt moeten ontplooiën (*contacteer uw netwerkbeheerder als dat niet het geval is*):

Het is mooi weer buiten. Geheid vertoont een enkel uwer onderdelen een zekere *appetitus* naar het Passim (een aards blondje met blinkende Engelstreekjes tussen heure schouderblaadjes) maar we dienen ons van deze verwarde percepties verre te houden en in de de volle kracht van onze wil (*vis plena voluntatis*) te *laserturen* op zoek naar de sleutelpunten QUATEM en QUATENUS pal in het Licht des Heeren.

Daar we de roos van het *Caute* bij ontstentenis van het brandstapelsmeulen wel achterwege moge laten (enfin dat durven we toch nog hopen meneer De Winter) stellen we vervolgens in het volle daglicht

sans blague de hypothese van **het isomorfisme in het parallele**. Kathedraal-kenners weten dat dit in het licht van de axioma's der Algehele Recursiviteit en andere Sporten op de Ladder perfect houdbaar is. Deze hypothese klinkt overigens a priori correcter *en plain Néerlandais*: draai maar eens met trillende stembanden uw lippen rond de frase ' Stelling der Gelijkvormigheid in het Gelijklopende' en u zal meteen merken wat ik bedoel.

[hier een voetnoot, gebruikmakend van de [Tralfamadorische](http://vilt.skynetblogs.be/post/4398550/warm-voor-de-tijd-van-het-jaar) tijdsjump:
<http://vilt.skynetblogs.be/post/4398550/warm-voor-de-tijd-van-het-jaar>]

Of gewoon op zijn voetnoots, zie voetnoten.

Daar echter, waar dat zich bij onze goeienDict uit in een raadselachtig kluwen, het fugatisch-scholastiek vermurwen van de pluriformiteit in een dogmatisch-mathematisch model dat ontologisch monisme koppelt aan conceptueel dualisme, is het ons toegestaan in alle openheid een poging te ondernemen om het impliciete als het ware voluit te allegoriseren. We kunnen daarbij volop gebruik maken van het Spinozistengekribbel want:

- de genoemde extrapolatie van de verborgen vooronderstelling (de denk-ding identiteit) levert nog een resem rechtsgeldigheden op die een cherem uit het Kathedraalse Ladderengenootschap op zijn minst als beschamend zou returnen
- Spinoza's TIJDSKLEM (de is is de is untsoweiter) verfoeit het sentimentenrot (cfr. The Suture of Sentiment - Sondheim 2009) en kiest resoluut voor het Aqua Clara, een erg actuele zender van de Noodzaak van de Wetenschappelijke Ernst aka **Den Getemden Oscar**)
- Zoals onze Gilles al uitvoerig van Parijs kwam te bewijzen*, daarbij geboekruggensteund door de Hollywood kliek der Lacanisten van Zizek, is het schizospiegelen van het excessief Reële in de restgangen der eerdere Dwalingen een beproefde methode tot het verkrijgen van extra-humane voordelen, die ons op hun beurt kunnen initiëren in het debuggen van eerder verkregen First Runs van de configuraties
 - *Les Pockets of Résistance*
 - *Diese Sache der Conati*
 - *(Einen) weerBarstig(es) Heden*

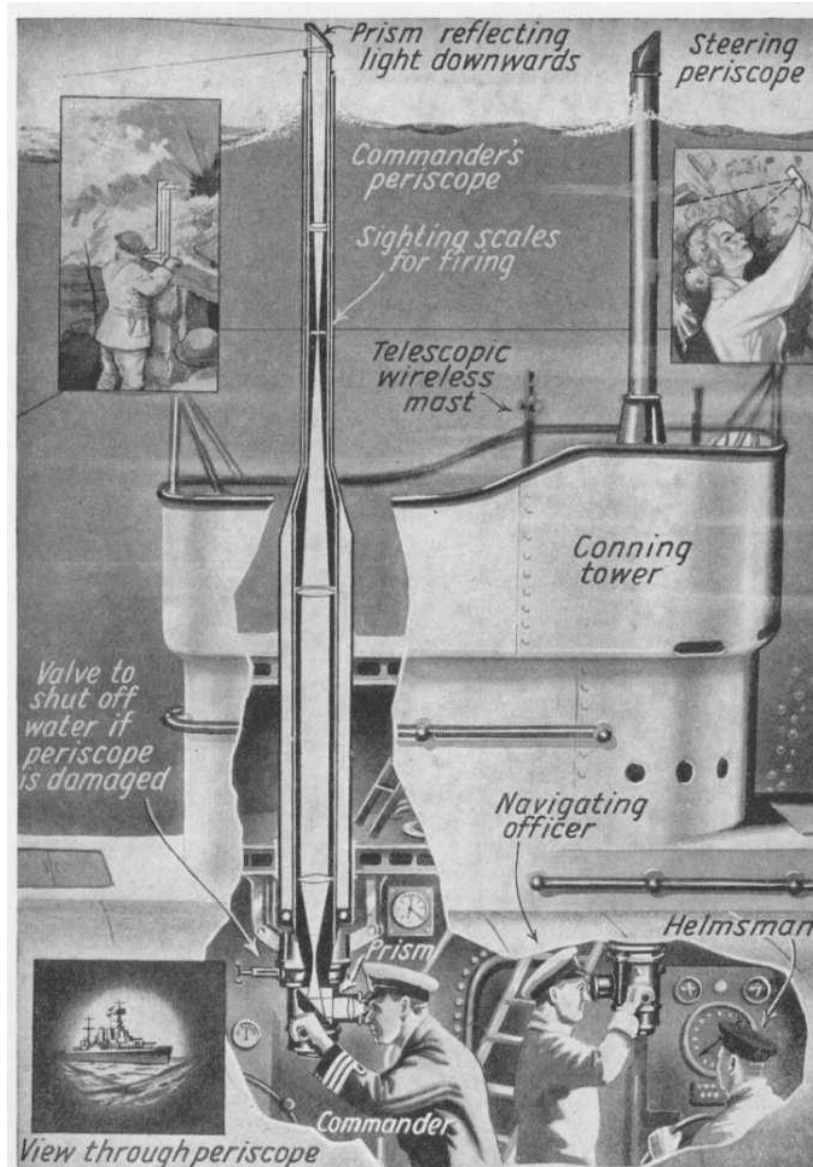
Besluitend: hoewel we weer verder afwijken, is het aardig drijven op de wateren der naakt mathematisch-methodisten. Vergeten we echter niet dat den fransoos Badiou u allen probeert blaaskens wijs te maken, en dat Iemand daar 's Dringend Iets aan zou moeten Doen.

** dit heeft de schijn een verfoeilijk gallicisme te zijn, men zich dient dit echter ruimtelijk-bemeten en dus letterrijk voor te stellen*

VOETNOTEN bij de spinozistenbomen

Het Parallele Isomorfisme dat Niets is zonder TijdsRek

[waarschuwing: dit artikel bevat t.o.v. de *Plot van het Leven* enige zgn. **Spoilers**]

(meer van deze hippe WOII cut-out prenten op de link <http://www.cyber-heritage.co.uk/cutaway/>.)

Stelling: De stelling ofte het **Postulaat der Gelijkvormigheid in het Gelijklopende** houdt in Kathedraleske zin in dat een proces A verantwoordelijk voor de vorming van een ander proces B van dezelfde aard als A's moederproces C (een geval van Kathedraals 'geoorloofde' recursie dus) vaneigens zal leiden tot een kwantificeerbare gelijkvormigheid van het Afval van moederproces C met het Afval van B.

(voor een basisbegrip van recursie zie <http://nl.wikipedia.org/wiki/Recursie>.)

Binnen de **Kathedraalse leer** (<http://www.vilt.net/nkdee/afwezigheid.jsp>) is eerstegraadsrecursie, d.i. gebruik van de definiërende functie in de functie zelf gedefinieerd als niet-geoorloofd. Gebruik van de definiërende functie in een methode van de gedefinieerde functie (of in één van haar helperfuncties) is wel geoorloofd. De status van het geoorloofd zijn is congruent aan het begrip validatie voor xml-structuren en dus au fond volstrekt arbitrair, maar wél bepalend voor een Kathedraal.

Andere keuzes leiden tot anderssoortige Kathedralen en kunnen dus netzogoed welgevormde datastructuren bevatten. We zullen later (hierboven?) aantonen dat het 'doorslaan' op deze xml-terminologie dezelfde filosofische rechtsgeldigheid heeft als het 'doorslaan' op de mathesis als ontologisch fundament. Voorlopig is het op hoogst amusante wijze spannend om te bedenken dat dit niet noodzakelijk tot nefast nihilisme of tot een nietszeggend holisme leidt.

Hulpstelling: deze Buitenissige verwoording van een der Basispostulaten van de Bouwkunde vinden we sub rosa en in ontkiemende groenigheid al terug bij Spinoza.

Buitenissig = zonder referentie naar het 'zijn' omdat het 'zijn' en alle afgeleiden daarvan gereserveerde woorden zijn van de kathedraalCompiler (we gebruiken hier in Kessel-lo de Slenger-klümpf, nog steeds tot ieders tevredenheid, overigens).

Uitleg: Sub rosa (lat.: in het geheim) omdat onze Portugese jood Benedict het niet te bruin moest bakken qua duidelijkheid in het Amsterdam van zijn dagen, want dan kon hij het in schielijk terechtgestelde vorm wel schudden. De roos in 's mans embleem toont zichtbaar zijn liefde voor de Klare Rede, maar het CAUTE (lat. :opgepast!) in het onderschrift waarschuwde ook tegen nodeloze ruchtbaarheid in tijden waarin elke verdachtmaking linea recta naar de brandstapel of de kerker leidde voor éénieder die het lef had zich bij eender welk dogma serieuze vragen te stellen.

De geheel terecht alom geroemde vrijheid van geloofsovertuiging der Nederlanden in Benoit's tijd was immers erg relatief en wellicht vergelijkbaar met die in menig land hóóg in de tabellen van Amnesty International nu.

Zo is Spinoza's hoofdwerk de Ethica pas na zijn dood gepubliceerd om vervolging te vermijden en de weinige werken die tijdens zijn leven verschenen, kwamen slechts voorzichtigjes in voor leken ontoegankelijk Latijn en anoniem van de persen. Dan nog waren zijn stellingen van een onpersoonlijke God en zijn op Descartes verder bouwende rationele ondergraving van christelijk 'bijgeloof', onverteerbaar voor menig gezagsdrager. Dit zou kunnen verklaren waarom een controversiele maar daarom niet minder hoogstaand theoreticus als Toni Negri zich heden ten dage nog zodanig tot dit ethisch stelsel voelt aangetrokken om van wijlen onze meester Deleuze het epiteton 'echte spinozist' opgespeld te krijgen.

Meer waarschijnlijk is echter dat dit nu net een voorbeeld is van het Postulaat in dit artikel en het doodgewone gezond verstand van (lichtjes geniale) soort zoekt ditto soort. De brute denkkraft van vriend Spinoza is immers van dien aard om uw dienaar zin te geven om wielrenner te worden of politieagent ofzo, een ambt alleszins waar mijn kwaliteiten als vleesklomp met enig richtingsgevoel nog op enige wijze tot nut van 't algemeen zouden kunnen worden gebezigd.

Zo, desalniettemin, aldus over de grondslagen van Spinoza's meesterlijke Werf de ETHICA MORE GEOMETRICO DEMONSTRATA:

" De verborgen veronderstelling van Spinoza's filosofie is dat werkelijkheid en begrip samenvallen, zodat relaties tussen voorstellingen (lat. idea) precies overeenstemmen met relaties in de werkelijkheid"

dixit G*ds eigen vossenjager **Roger Scruton** in deeltje zeven van De Morgen - Bibliotheek, Kopstukken Filosofie (jaja die dunne zwarte rugjes tussen uw exemplaren **Zwerm** en **Het Verdriet van België** zo zichtbaar maar helaas ongelezen opgesteld in de leefruimtes van uw erf).

Soit, ik moet er dus niet trots op zijn, op mijn postulaat, het is zoals het meeste ondermaanse gedachtengoed, de onderbroeken die ik over mijn blote code trek, een flauw derivaat van aloude, pre-Kantiaanse dualistisch uitgewerkte Waarheid.

- **pre-Kantiaans** omdat de volledig immanent gedachte realiteit, de Dingen zelf, hier nog als kenbaar wordt voorgesteld,
- **dualistisch** omdat in navolging van *Mr bigSplit himself*, René Descartes (maar eigenlijk totaal anders), éénzelfde realiteit in twee aspecten kan worden benaderd waartussen volstreekte parallellie zou kunnen heersen, moest onze kennis toereikend of adequaat zijn. Wat ons stervelingen natuurlijk niet vlug gegund is, enkel de meest rigide denktraining stelt ons in staat die rust en glorie van het Heldere Denken te bereiken.
- **uitgewerkt** omdat het hier in tegenstelling tot de flottante kathedraalstructuur gaat om een statisch systematiseren waarbij de eterne orde van het geometrische niet alleen als illustratie voorbeeld wordt aangehaald maar waar de taalspelige wanorde straal wordt genegeerd en eenzelfde eeuwige waarheidswaarde wordt toegekend aan structuren die dat au fon onmogelijk kunnen hebben. Het kán niet wat Spinoza probeert, maar het oogt wel geweldig.
- **Waarheid** omdat het uiteindelijk te nemen of te laten is, cfr het reducerende gebeurtenisdenken van den fransoos Badiou maar dan zónder de reductie graag. Het oogt geweldig wat Badiou probeert, maar het kán niet.

Wat ik met mijn geklieder en de bijhorende toeters hieronder wou verduidelijken op volleerd Kathedraalse wijze, is dat de afstand die Spinoza middels zijn statisch ideële objectenstelsel, zijn **More Geometrico** (lat. op de wijze van de meetkunde) tussen materie en geest openrekt, de mogelijkheid van een immanente benadering van het verder denken dan het humane zichtbaar maakt. Op congruente wijze stelt de huidige stand van de informatietechniek ons in staat een TijdsRek te creëren waarin fractaals aandoende schouwspelen zichtbaar worden die ons doen duizelen, op een soortgelijke manier wellicht als het voor Spinoza's tijdgenoten begon te duizelen bij het lezen van zijn stellingen.

Hoewel **zichtbaar** een slecht woord is misschien, omdat het natuurlijk niet kán, het zit onherrroepelijk vervat in de paradoxale werkingen van ons talig spel, in het loopse kotschudden van de code waarop we zijn aangewezen. Er mag dan al buitenmenselijke realiteit zijn, buitentalige code is er sowieso niet, en het humane is in de eerste plaats het talige, Q.E.D.

En toch: **zichtbaar**. Immers, het zou van een ontstellende menselijke pretentie getuigen om al het aards-materiële enkel nog als humaan bereikbaar te stellen, om NIET de mogelijkheid te onderkennen dat even verderop (nee, niet hoger of lager, dan zijn de al te makkelijke falsificaties van het Object Oriented denken, een hoogst grappige samenloop van divergente codes overigens, dat begrip OOP als je denkt aan het traditioneel a-statische denken van het Oosten) dezelfde recursieve vertekening van al het ons zichtbare Afval van de kenprocessen die het Leven als kracht laat plaatsvinden, ook voor bv. die kenprocessen te laten plaatsvinden die uit het humane zijn ontsproten maar niet langer als louter menselijk kunnen worden omschreven. In dat opzicht is het werk van met name de lichtjes prettig gestoorde Crew onder bezielende leiding van prof Joris relevant omdat het door middel van interacties tussen pluriform bedachte werelden de zwarte gaten van de mogelijke coherentie tussen totaal verschillende paradigma's voorstelbaar en aannemelijk maakt.

Het is niet zonder belang hier op te merken dat de terugkeer van het gelijklopende (de recursie, i.e. gelijke behandeling van gelijke data tot de data een kwantitatief bepaalde kritische minimumgrens hebben bereikt en dus aan de doorbrekingsvoorwaarde van de programmalus voldoen) volstrekt **niet hiërarchisch maar rhizomatisch** dient gedacht te worden: het toneeltje a in wereld A heeft een zwart gat (contingente comm.-poort) naar toneeltje b in wereld B dat enkel merkbaar is voor de Buhne C waar de toeschouwers zitten, maar je mag er niet intrappen te willen denken dat de toeschouwers in één of ander hoger level zitten, dat zou het verraad, de uitverkoop aan het transcendentie zijn. Neen, de toeschouwers zitten gewoon in wereldje C die kwalitatief (QUATENUS REALITEITswaarde - i.e. voorzover zij reëel zijn, dat woordje **quatenus, slecht latijn voor voorzover**, is een *spinozistenscharnier*) op hetzelfde niveau staat, net zoals Spinoza's denkbare God niet boven onder de uitgebreide God staat, nee er is maar 1 God en die valt samen met de ene Natuur qua voorgestelde natuur en/of qua uitgebreide natuur.

Het is overigens in dat spanningsveld tussen het drijfzand van het nog steeds spiritistisch aandoende holisme en het jammerlijk in academisme verpulperend denken van de immanente *multiplicité* van **Deleuze** dat menig hedendaagse schrijfkiek haar eieren probeert uit te broeden, zich daarbij meestal rijkelijk lavend aan de baxters gevuld met de prut en het persvocht van **Lacaneske** moederkoek, maar dat is minder belangrijk wellicht dan het feit dat deze vluchtige plaats een locus communis geworden is waar codeurs in de ordes van het Sublieme, het Technische, het Wetenschappelijke en, waarom niet, het Religieuze, (de Liefde zou ik maar thuislaten, Alain, *onze Pol* gaat dat toch weer verkeerd vertalen) elkaar kunnen vinden. Een heus virtueel mijnenveld van pure creatieve potentie voorwaar, waarbij het van krakkemikige visie getuigd zich te willen ingraven in de uitgeholde mediakanalen van de gezellige ons-kent-ons machtscentra. Een tijdelijke dislocatie naar de massamedia is dan goed voor de vlugge schnabbel, het échte werkterrein ligt natuurlijk al jaren open en bloot te blinken, u staart ernaar en het is daarbij onnoemelijk jammer dat de meesten zich op volstrekt onnozele wijze blijven vasthouden aan de illusie van het Tekstkapitaal.

Kinders, maar kinders toch, uw boekskens zijn geen fluit waard omdat ze goed geschreven zouden zijn (die kans wordt met de dag kleiner, daar u zich verre houdt van de Levende Code), uw boekskens zijn enkel een klein fluitje waard als ze terdege gemarket zijn, als ze door uw uitgever, een zakenmens als een ander, terdege op de markt zijn geplaatst en als uw smoelwerk tenminste 1 keer met een weinig geile flair op de nationale buis is geweest. En mocht het uw trillerige vrees zijn dat gij godverhoedeheid geplagieerd zoude worden, het aanbrenge van uw lopende code op de genetwerkte computers geeft u ook dankzij **Vadertje Geugle** de garantie dat u binnen de 20.7 milliseconden de *perpatrator* bij de lurven hebt, met *screenprints* die zelfs het u meest onwillige blondje zullen overtuigen van uwe in groots misbaar verkerende Bestolenheid, waarna zij zich op troostende wijze zal ontfermen over uw staande *untsoweiter*.

Dat virtuele veld, maar dan met het woordje virtueel in de ruimere Deleuziaanse zin van de net zo reële dimensie van de mogelijkheid die middels waarschijnlijkheidsstrategieën toch ontsluitbaar of vatbaar lijkt, is ook de ruimte die de kathedraalse leer benut voor het behoedzaam uitschuiven van haar menige Sporten. Maar met de nodige humoristische reserve natuurlijk, want we zijn maar arme researchers met niet eens de centen om een deftige witte jas te kopen.

Deze ruimere context (waarin we ons m.i. mateloos ambitieus moeten durven opstellen om aan het einde van de rit toch minstens het treinbiljetje over te houden) is ook de drijfveer voor veel van wat hier en elders als moedwillig obscurantisme zal doorgaan, of, op zijn best als een niet onaardige verzameling intellectualistische grapjes.

Veel illusies maak ik mij hoegenaamd niet, maar wat er hier gebeurt, is eerder op dubbele wijze het resultaat van het van de noodzaak een deugd maken, omdat enerszijds het mij ten ene male aan het soort flitsende intelligentie en dus de middelen én ook de tijd ontbreekt om duidelijker te zijn en anderszijds omdat dit erg riskante en onstabiele terrein zich enkel op totaal procedurale wijze, bijna letterlijk tastend in het donker, van wonde naar wonde op haast auto-traumatiserende wijze laat verkennen en het dus een methodische noodzaak is om de code waarin de coderingen benaderd wordt te laten lopen zoals ze loopt.

Het is, uiteindelijk, *poor player*, maar een ijl danspasje bij de voortschrijdende **Scheur van het Echte**, een loos spel waarbij het afstand houden een levensnoodzakelijke kunde is, en waarvan na afloop enkel wat gruis en opgehoopt verlangen zal resten met hopelijk hier en daar een gaaf fragment, een zuivere strijk op een noodzakelijk wrange en misvormende snaar, opdat we hen die na ons komen het wak zouden kunnen duiden, daar waar net nog het ijs ons overviel.

De inspirerende taak evenwel, enfin, dat zou ze toch moeten zijn, waarvoor we ons als literator met de andere literatoren (hoewel ik altijd de omschrijving codeur onder de codeurs zal prefereren) geplaatst zien, is uiteraard allereerst weer zoals altijd, het **Pongeske** opspannen van de Lier en het ziet er naar uit dat we die klus zoniet al zinkend, dan toch en flottant zullen moeten klaren, want *wat ons drijft, drijft ook, en ook daarboven en daaronder alle gronden.*